

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.300/2022/5.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (eljáró ügyvéd: felperes képviselője) (felperesi képviselő neve)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	piacfelügyeleti ügyben indult közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (23. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 106.K.704.007/2021/22. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 325.000 (háromszázhuszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2016. január 7. és 2018. február 12. napjai között kelt szerződések alapján 16 esetben 9 természetes és jogi személynek összesen mintegy 390.800.000 forint pénzkölcsönt nyújtott. 3 természetes személynek 3 esetben összesen 21.500.000 forint kamatmentes kölcsönként került átadásra, e mellett 6 személynek 13 alkalommal összesen 369.300.000 forint kölcsönnyújtás kamat ellenében történt, melyből az érintett személyeknek legalább mintegy 16.900.000 forint kamatfizetési kötelezettsége keletkezett. A felperes kamat ellenében folytatott „pénzkölcsön nyújtása” pénzügyi szolgáltatási tevékenység végzéséhez az alperes engedélyével nem rendelkezett.

[2] Az alperes a hivatalból indult piacfelügyeleti eljárásban hozott alperesi határozatával¹ (a továbbiakban: alaphatározat) megtiltotta, hogy a felperes az engedélye nélkül pénzügyi szolgáltatási – így különösen „pénzkölcsön nyújtása” – tevékenységet folytasson, valamint ezen tevékenység engedély nélkül történő folytatása miatt a felperest 15.000.000 forint piacfelügyeleti bírság megfizetésére kötelezte.

[3] Az elsőfokú bíróság a – Kúria Kf.I.35.327/2019/9. számú végzésével elrendelt – megismételt eljárásban hozott 106.K.700.476/2019/10. számú ítéletével – az alaphatározattal szembeni – keresetet elutasította, melyet a felperes fellebbezése folytán eljár Kúria a Kf.V.39.011/2020/9. számú ítéletével (a továbbiakban: a Kúria ítélete) megváltoztatott, és az alaphatározatot – a közlésre visszamenőleges hatállyal – megsemmisítette és az alperest új eljárás lefolytatásra kötelezte. Az új eljárásra adott iránymutatása szerint: „(...) az alperesnek a döntését részletesen indokolnia kell. Amennyiben az üzletszerűség fogalmi elemei megállapíthatósága mellett dönt, akkor a definíció egyes fordulatai, de különösen a „rendszeresség”, és az „előre egyedileg meg nem határozott ügyletek megkötésére irányuló” fordulat tekintetében a jogszabályhely és a konkrét tények alapján saját értékelést és indokot kell adnia arra, hogy milyen tények alapján, milyen okból jutott az egyes definíciós elemek kapcsán az adott jogi következtetésre. Egyértelmű indokát kell megjelölnie, hogy mely keretek között - csak összességében, mintegy „sorozatként”, avagy egyedileg megvizsgálva a kölcsönszerződéseket és szerződésmódosításokat - teszi meg jogi minősítését, figyelemmel arra a korábbi megállapítására, hogy az egyes személyek, illetve szervezetek - az ügyvezető és a felperes egyedüli tulajdonosa kivételével - nem álltak jogviszonyban a felperessel. Az üzletszerűség megvalósulása szempontjából a felperessel jogviszonyban állók, illetve a vele jogviszonyban nem állók minősítése kapcsán magyarázatát kell adnia, hogy milyen álláspontra jutott és milyen indokok alapján.”

[4] Az alperes a megismételt eljárásban hozott alperesi határozatával² (a továbbiakban: határozat) megtiltotta, hogy a felperes az engedélye nélkül pénzügyi szolgáltatási – így különösen „pénzkölcsön nyújtása” – tevékenységet végezzen, valamint a felperest a pénzügyi szolgáltatási tevékenység engedély nélkül történő végzése miatt 15.000.000 forint piacfelügyeleti bírság megfizetésére kötelezte arra hivatkozással, hogy a kamatot tartalmazó pénzkölcsön nyújtását a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 2013. évi CCXXXVII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 6. § (1) bekezdés 116. pontjában

foglaltaknak megfelelően üzletszerűen és a Hpt. 3. § (3) bekezdése szerinti engedély nélkül végezte.

A felperes keresete, az alperes védirata

[5] A felperes keresetében elsődlegesen a határozat megváltoztatását és a piacfelügyeleti eljárás megszüntetését, másodlagosan a határozat megsemmisítését, harmadlagosan a határozat megsemmisítését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Álláspontja szerint a határozat nem tesz eleget a Kúria ítéletében foglalt elvárásoknak, továbbra sem teljesíti az indokolási kötelezettséget. Az alperes semmilyen egyéb körülményt nem tárt fel, a megismételt eljárásban a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 79. § (1) bekezdése alapján nem vizsgálta a kölcsönügyletek tényleges célját, az egyes kölcsönszerződések létrejöttének és feltételei kialakításának körülményeit. A határozat nem tartalmazza a Kúria ítéletében előírt egyediesített minősítést, alkalmatlan a jogi vizsgálatra. Az alperes által elmulasztott körülmények vizsgálata lenne alkalmas annak alátámasztására, hogy nem viselkedett pénzügyi szolgáltatóként, hitelintézetként, szándéka soha nem irányult ilyen tevékenység üzletszerű végzésére és abból nyereség realizálására.

Nem értett egyet a közigazgatási eljárásban vizsgált kölcsönszerződések – a Hpt. 6. § (1) bekezdés 116. pontjával összefüggésbe hozott – alperes általi értelmezésével sem.

[6] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletével a határozatot megsemmisítette és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte. Az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 123. § (1) bekezdés f) pontja alapján megállapította, hogy a határozat semmis, mivel tartalma a Kúria ítéletének [22], [23], [24], [26] és [34] bekezdéseiben foglaltakkal ellentétes. Az alperes nem végzett a felperessel jogviszonyban álló, illetve nem álló hitelfelvevők kapcsán egyediesített vizsgálatot; a határozat 2.2.4 pontjában a Kúria ítéletével ellentétes érvelést fejtett ki, mivel az adós személyét (tulajdonosi minőségét, ügyvezetői pozícióját) a jogi minősítés szempontjából teljesen irreleváns körülménynek tekintette; az „előre egyedileg meghatározottság” kérdéskörében tévesen várt el további történeti tényállási elemet az egyediesített minősítés elvégzéséhez; a kölcsönszerződéseket nem összességében, hanem külön-külön kellett volna értékelnie. A felperes anyagi jogi hivatkozásainak vizsgálatát, bizonyítási indítványainak teljesítését a semmisség okán mellőzte. Az új eljárásra előírta, hogy az alperes a Kúria ítéletében foglaltaknak megfelelően köteles eljárni és tartózkodnia kell attól, hogy határozatában az abban foglaltakkal ellentétes érvelést fejtsen ki.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[8] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását; másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[9] Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet sérti az Ákr. 123. § (1) bekezdés f) pontját, a Hpt. 3. § (1) bekezdését, tévesen értelmezi (1) a határozatot; (2) a Hpt. határozat által követett szabályozási logikáját; illetve (3) a Kúria ítéletét, melyből következően tévesen állapította meg, hogy a határozat nem tesz eleget az abban foglaltaknak.

[10] (1) Állította határozata indokolásának teljeskörűségét, mivel a felperes tevékenységének minősítése céljából valamennyi kölcsönügyletet egyenként megvizsgálta. Az egyediesített indokolás nem jelentheti azt, hogy ugyanazt a megállapítást minden egyes feltárt ügylet esetében meg kell ismételni. A határozatban a Hpt. 6. § (1) bekezdés 52. pontját felhívva meghatározta az „ellenérték fejében nyereség, illetve vagyonszerzés végett” fordulatok tartalmát, melynek az 1. számú táblázatban felsorolt 13 kölcsönszerződés felelt meg. Az üzletszerűség három tényállási elemének együttes értelmezésére tekintettel a kamatkikötést nem tartalmazó kölcsönszerződések kiestek a vizsgálódásból. Egyetlen ügylet vonatkozásában sem merült fel előre egyedileg meghatározottá tett előzetesen fennállt keretmegállapodás vagy egyéb jogviszony; a tulajdonosi és az ügyvezetői minőség az üzletszerű tevékenység kontextusában értékelésre került. A kamatkikötést tartalmazó ügyletek tekintetében a rendszerességet vizsgálta, e körben a felperesre kedvezőbb, szűkebb értelmezést alkalmazta.

[11] (2) A Hpt. szabályozási módszertanának megfelelően az első logikai lépés – a munkáltatói kölcsön kivételével – a pénzkölcsönnyújtás megvalósulásának teljesülése, melyhez képest kerülhet sor az üzletszerűség vizsgálatára. A Kúria ítéletében semmilyen logikai sorrendet nem írt elő az új eljárásra nézve, csak azt, hogy mire kell az indokolásban kitérni. Kifogásolta, hogy az elsőfokú ítélet a Kúria ítéletében foglaltakkal ellentétesnek tekintette a kölcsönszerződések sorozatként való értékelését.

E körben az egyes ügyletek megvizsgálása és minősítése eltérő fogalmak, a feltárt kölcsönszerződések elemzését követően a felperes tevékenységét kellett minősíteni, melyhez elengedhetetlen a szerződések együttes értékelése.

[12] (3) A Kúria ítélete nem tartalmaz olyan utasítást, miszerint a felperes tulajdonosával és ügyvezetőjével kötött kölcsönszerződéseket külön csoportként kellene vizsgálni, továbbá az üzletszerűség feltételeinek e szerződések vonatkozásában külön, a többi szerződésre tekintet nélkül kellene fennállnia. A felperes az általa üzletszerűen végzett engedélyköteles tevékenység megvalósulását vitatta; állítása szerint valamely gazdasági társaság által a tulajdonosa részére adott kölcsön jogszerű, nem engedélyköteles tevékenység. A kölcsönszerződéseket a Kúria nyilvánvalóan nem önkényes utasítása alapján a Hpt. keretei

között kellett értelmezni, melyből megállapítható, hogy az ügyvezetőre csak munkavállalói minőségében vonatkoznak az általánostól eltérő szabályok a részére nyújtott kölcsönrel összefüggésben, valamint a gazdasági társaság által a tulajdonosainak nyújtott kölcsönt a harmadik személynek nyújtott kölcsöntől a csoportfinanszírozásra vonatkozó rendelkezések különböztetik meg. A Kúria utasítása az üzletszerűség megvalósulása szempontjából a felperessel jogviszonyban állók, illetve nem állók minősítése kapcsán kötelezte álláspontja kifejtésére, ami lényegében a felperes tulajdonosával és ügyvezetőjével kötött ügyletek értékelését jelentette a tekintetben, hogy azok munkáltatói kölcsönnek vagy csoportfinanszírozásnak minősülnek. Az ügyletek sorozatként való értékelésével eleget tett a Kúria ezen utasításának is.

[13] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen értelmezte a Kúria ítéletét, a határozat nem tesz eleget az abban foglalt elvárásoknak, továbbra sem teljesíti az indokolási kötelezettséget. Aggályosnak találta, hogy az alperes az egyes ügyleteket – téves kiindulópontból – nem önállóan, hanem egységesen, összességükben vizsgálta, mivel az értékelési körébe csak olyan ügyleteket vonhat, melyek megfelelnek az üzletszerűség követelményének és csak ezeket értékelheti a rendszeresség, sorozatosság körében. Nem önmagában a kivételszabályoknak való megfelelés vezet el az üzletszerű minősítéshez.

[14] Az alperes nem tett eleget a bizonyítási kötelezettségének, melynek pótlására a Kúria a határozat felülvizsgálatra alkalmatlansága miatt nem hívta fel. E körben utalt arra, hogy tudomása van más hasonló tényállású ügyről, melyben az alperes nem tárt fel jogsértést (V-Híd Zrt.), a perbeli esettől eltérő ezen gyakorlatára nem adott magyarázatot.

[15] A határozat érdemi vizsgálata esetére kérte érvelését és indítványát figyelembe venni azon okból, hogy ha a tulajdonosoknak adott kölcsönt nem lehet a Hpt. szerint tiltott ügyletnek tekinteni, akkor a minősítés és a bírság összege is felülvizsgálatra szorul. A perbeli esetben az ügyletek zárt körben valósultak meg, azokat a vele baráti vagy közeli hozzátartozói kapcsolatban álló adósok kezdeményezték, ezen magatartás a társadalmat nem veszélyeztette. Az alperes a bizonyítási kötelezettségének a megismételt eljárásban sem tett eleget, a tényállást nem tárt fel teljeskörűen, a kölcsönügyletek céljának és az egyedi feltételek kialakításának semmilyen jelentőséget nem tulajdonított, a tanúkat nem hallgatta meg. A gazdasági társaság részéről a tulajdonosnak nyújtott kölcsön a mindennapos gyakorlat része, az Alaptörvény 28. cikkének értelmezése mellett sem jogszerű a szankcionálása, amelyre eddig – tudomása szerint – nem is került sor.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[16] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[17] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül.

[18] Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria ítéletének és iránymutatásának figyelembevételével megalapozottan és jogszerűen semmisítette meg a határozatot és kötelezte az alperest új eljárás lefolytatására. Döntésének helytálló indokaival az ítéltábla – az alábbi pontosítással – egyetértett, és a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a következőket emeli ki.

[19] Előrebocsátja az ítéltábla, hogy az elsőfokú ítélet kereteire (semmisség megállapítása) tekintettel a fellebbezés elbírálása során kizárólag azt vizsgálhatta, hogy az alperes megismételt eljárásban hozott határozata megfelel-e a Kúria ítéletének, az abban foglalt iránymutatásnak az alperes eleget tett-e; az ezen túlmutató eljárási kifogások tárgyában és a piacfelügyeleti ügy érdemére tartozó kérdésekben nem dönthetett.

[20] Az elsőfokú bíróság a határozat jogszerűségének értékelése során helyesen indult ki abból, hogy a felperes által hivatkozott, az Ákr. 123. § (1) bekezdés f) pontja szerinti semmisségi okra figyelemmel mindenekelőtt arról kellett döntenie, hogy a határozat valóban ellentétes-e a Kúria ítéletével, az alperes a megismételt eljárásban a Kúria ítéletében előírt iránymutatásnak eleget tett-e. E szerint tehát azt kellett vizsgálnia, hogy a megismételt eljárásban az alperes az üzletszerűség definíciós elemeit a konkrét tényekkel értékelte-e; a kölcsönszerződéseket és a szerződésmódosításokat mely jogi keretek között minősítette; az üzletszerűség megvalósulása szempontjából a felperessel jogviszonyban állók és nem állók minősítése kapcsán álláspontját indokolta-e.

[21] Az ítéltábla rámutat arra, hogy az alperest a Kúria ítéletének rendelkező része és indokolása – figyelemmel a Kp. 97. § (4) bekezdésére és az erre vonatkozó következetes ítélkezési gyakorlatra (Kfv.I.35.251/2020/7., Kfv.35.281/2020/3., Kfv.IV.38.009/2020/3., Kfv.IV.37.179/2021/6.) – a megismételt eljárásban kötötte, ezért a Kúria jogértelmezése és útmutatása alapján kellett eljárnia. A Kfv.I.37.531/2022/6. számú ítéletben a Kúria elvi éllal szögezte le, hogy „a bíróság határozatának rendelkező része és indokolása a megismételt eljárásban a cselekménynek a bíróság határozatával elrendelt megvalósítása során köti az eljáró közigazgatási szerveket. A megismételt eljárásra előírt iránymutatás teljesítésének elmaradása az Ákr. 123. § (1) bekezdés f) pontja szerinti semmisségi okot eredményez.” A közigazgatási hatóság tehát a megismételt eljárásban kizárólag a bírósági határozatban foglaltak szerint járhat el, köteles a bíróság által előírt útmutatást követni, annak betartását nem mérlegelheti, tartalmát nem értelmezheti át. Az ítéleti iránymutatás végrehajtása azonban nem lehet formális, az ítélet által elvárt vizsgálatnak a tartalmában is teljesülnie kell. A megismételt eljárás lefolytatására kötelező ítélet esetében nemcsak az új eljárásra adott iránymutatást, hanem az ítélt dolognak minősülő megállapításokat is figyelembe kell vennie a hatóságnak, mert az is köti az új eljárásban. Mindezek elmulasztása (a hatóság határozatának a Kúria ítéletében foglaltaktól való tartalmi eltérése) a megismételt eljárásban hozott határozat semmisségét eredményezi, melyet a Kúria a Jpe.III.60.037/2022/12. számú határozata [58]-[59], [65] bekezdéseiben is megerősített. A fentiekből következik, hogy az alperes perben támadott határozatának, e körben az elsőfokú ítéletnek a jogszerűsége önállóan

nem vizsgálható, az csak a Kúria ítéletének tartalmával, az indokolásban rögzített megállapításokkal együttesen, azokkal összefüggésben elemezhető, értékelhető.

[22] A vizsgálat kiindulópontját az képezte, hogy a Hpt. 3. § (1) bekezdés b) pontja és (3) bekezdése szerint – törvény eltérő rendelkezése hiányában – engedélyköteles pénzügyi szolgáltatás megállapíthatóságára két konjunktív feltétel együttes fennállása, azaz (i) pénzkölcsön nyújtásakor és annak (ii) üzletszerűsége esetén kerülhet sor.

Az alperes által vizsgált szerződések két kölcsönvevő személyi (adósi) kört érintenek: (1) a felperes tulajdonosát és vezető tisztségviselőjét, azaz a felperessel jogviszonyban álló, illetve (2) harmadik – vele jogviszonyban nem álló – személyeket (természetes személy, párt, gazdasági társaság). A felperes – a keresetlevél II.3 pontjának első mondata alapján – a pénzkölcsön nyújtásának megvalósulását nem vitatta. Ennek ellenére az alperes a megismételt eljárásban az (1) adósi körnél kizárólag a pénzkölcsönnyújtás feltételének teljesülését – a tulajdonos esetében a csoportfinanszírozás; a vezető tisztségviselő vonatkozásában a munkavállaló részére szociális céllal és esetileg adott kölcsön tekintetében – elemezte, ennek során kivételszabályt nem tartott alkalmazhatónak; majd az üzletszerűség megvalósulását – az egyedileg meghatározott jelleget befolyásoló további történeti tényállási elem hiányában – az (1) adósi kör tekintetében lefolytatott egyediesített vizsgálat nélkül ezen megállapítására alapította. A Kúria ítélete szerint azonban az új eljárásban a közigazgatási szervnek a szerződések kapcsán, a két adósi kör tekintetében a folytatott tevékenységet az üzletszerűség – Hpt. 6. § (1) bekezdés 116. pontja szerinti – három konjunktív elemet [a) az ellenérték fejében nyereség, illetve vagyonszerzés végett; b) előre egyedileg meg nem határozott ügyletek megkötésére irányuló; c) rendszeresen folytatott gazdasági tevékenység] tartalmazó definíciója mentén kellett értékelnie. Ennek abban az esetben tett volna megfelelően eleget, ha az (1) pontban megjelölt személyek esetén választ ad arra, hogy a jogviszonyok miért és miként vonhatók be a Hpt. 6. § (1) bekezdés 116. pontja szerinti vizsgálatba, illetve az üzletszerű tevékenység folytatásának feltételei – az egyes szerződések tartalmát és a felperes hatósági eljárásban tett nyilatkozatait is értékelve – miként azonosíthatók. Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy az alperes olyan határozatszerkesztési technikát alkalmazott, melyben a határozat 2.2.2. pontjának „Az Ügyfél üzletszerűen végzett pénzkölcsönnyújtási tevékenysége” címe alatt az üzletszerűség egyes elemei megállapíthatóságát valamennyi szerződés összevont elemzésével vizsgálta, majd a 2.2.4. pontjának „A Kúria ítéletében kifejtett álláspontja” részében – eltérő jogi álláspontját hangsúlyozva – reflektált a Kúria ítéletében foglaltakra, illetve egyes felvetések kapcsán visszautalt a határozat 2.2.2. pontjában írtakra. Ezzel a megoldással az alperes a határozat 16. oldal második bekezdésében a felperessel jogviszonyban álló kölcsönvevők – az (1) adósi kör – tekintetében az üzletszerűség Hpt. 6. § (1) bekezdés 116. pontjának fentebb hivatkozott egyes fogalmi elemeire nézve a Kúria által egyértelműen előírt egyediesített, konkrét értékelést elmulasztotta, sőt annak elvégzését további történeti tényállás felmerüléséhez és valamennyi kölcsönszerződés együttes figyelembevételéhez kötötte (16. oldal negyedik bekezdés). Helyesen állapította meg ezért az elsőfokú bíróság, hogy az alperes nem tett eleget a Kúria ítéletében adott iránymutatásnak, az elsőfokú ítélet [81], [83] bekezdéseiben jelzett hiányosságok egyértelműen megállapíthatóak voltak, az ott leírtakkal az ítéltábla is egyetért.

[23] Az alperes tévesen érvelt azzal, hogy az egyediesítettség elsőfokú bíróság értelmezése szerinti vizsgálata minden egyes feltárt ügylet kapcsán a megállapítása pusztán megismétlését eredményezi. Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a Kúria ítéletének iránymutatása valamennyi szerződésnek az üzletszerűség szempontrendszerében történő értékelését követelte meg. E körben az alperesnek nem csak a kivételszabályok alkalmazhatóságát, hanem azokat az egyéb speciális hivatkozásokat is értékelnie és elemeznie kellett volna az üzletszerűség körében, amelyeket a felperes az adatszolgáltatási felhívására előadott, és amelyek a határozatából tényszerűen továbbra is hiányoznak. Az ítéltábla álláspontja szerint elvi jelleggel valóban nem kizárt az azonos kondíciókkal kötött szerződések összegző elemzése, azonban a perbeli konkrét ügyben a Kúria jelentőséget tulajdonított a kölcsönvevők személyének (ügyvezető, tulajdonos, barátok, családi viszonyok) és a felperesi ügyvezető adatszolgáltatásában foglalt kölcsönügyletek keletkezési körülményeinek.

Ezzel összefüggésben az ítéltábla – a Kúria ítéletének [26], [30] bekezdéseiben kifejtettekre hivatkozással – rámutat arra, hogy az alperesnek az egyes, egymástól elkülöníthető személyi körökhöz tartozó szerződések és a felperes közigazgatási eljárásban (2017. november 24. és 2018. április 25. napján) tett adatszolgáltatásainak összevetésével kellett volna állást foglalnia arról, hogy a) az ellenérték fejében nyereség, illetve vagyonszerzés végett; b) előre egyedileg meg nem határozott ügyletek megkötésére irányuló; c) rendszeresen folytatott gazdasági tevékenység a perbeli esetben konkrétan miként valósult meg. Ehhez képest az alperes a határozat 18. oldal negyedik bekezdésében arról adott számot, hogy „(...) egyedi minősítést csak akkor alkalmazott, ha az a Hpt. valamelyik rendelkezése vagy kivételszabálya okán szükséges és indokolt volt (...)”.

[24] Az alperes alaptalanul tekintette az elsőfokú ítéletet a Hpt. szabályozási módszertanával ellentétesnek, mivel az elsőfokú bíróság anyagi jogi jogértelmezést nem végzett, hanem az alperesnek a Kúria ítéletével – az abban foglalt jogértelmezéssel – ellentétes határozata és a Kúria ítéletében adott iránymutatás érvényre juttatása elmaradásának jogkövetkezményét vonta le az Ákr. 123. § (1) bekezdés f) pontja és a Kp. 97. § (4) bekezdése helytálló értelmezése mellett.

[25] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[26] Az ítéltábla a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) és (5) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontjára és (5) bekezdésére figyelemmel a felszámítással egyezően állapította meg, mivel a felszámított összeget az ügy bonyolultságára, a felperesi ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a fellebbezési tárgyalás időtartamára tekintettel a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban állónak találta.

[27] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés i) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért az Itv. 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése szerint meghatározott mértékű fellebbezési illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdésére és 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[28] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. június 13.

dr. Antal Regina s.k.	dr. Kecskés Zsófia s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró